

Глава I

Просто е като това – Историята на Живота

Едно малко дете реши да нарисува картина с къща по повод рождения ден на майка си. В неговото малко съзнание къщата е вече нарисувана; то знае каква е тя до най-малките детайли и така остава само да я пресъздаде на хартията.

Картината е завършена навреме за рождения ден. Отдавайки всичко, на което е способно, то (детето) е поставило своята идея за къща във форма. Това е творба, защото е неговия израз; всяка щриха е направена с любов към неговата майка; всеки прозорец, всяка врата е нарисувана под убеждението, че то е там (в къщата). Дори тя да прилича на купа сено, тя е най-съвършената къща, която някога е била рисувана; тя е успех, защото малкият художник е вложил цялото си сърце и душа, цялото си създание в тази картина.

Това е здравето, това е успеха и щастието и истинското служене. Да служим чрез любовта съвършено свободни по нашия собствен начин.

Така ние идваме на този свят, знаейки каква картина трябва да нарисуваме, вече очертали нашия път през живота и всичко, което ни остава е да я поставим в материална форма. Ние напредваме, изпълнени с радост и интерес, концентрирайки цялото си внимание върху съвършенството на тази картина, и в рамките на най-доброто, на което сме способни, превръщайки нашите мисли и цели във физически живот, в средата, която сме избрали.

Така, ако следваме от начало до край нашите собствени идеали, нашите съкровени желания с цялата сила, която притежаваме, няма да има провал, нашият живот ще бъде един невероятен успех, здрав и щастлив.

Същата кратка история за детето-художник може да илюстрира как, ако ние позволим, трудностите на живота могат да попречат на успеха, щастието и здравето, и да ни отклонят от нашата цел.

Детето усърдно и щастливо рисува докато някой идва и му казва: „Защо не поставиш прозореца тук, и вратата там; и разбира се градинската пътека трябва да минава оттук.“ Резултатът за детето ще бъде тотална загуба на интерес в това, което прави; то може да продължи, но само поставяйки на листа идеите на някой друг; то може да се разочарова, подразни, натъжи, страхувайки се да отхвърли тези предложения; да започне да мрази картината или може би да я скъса; в действителност според типа на детето ще бъде и реакцията.

Крайната картина ще бъде разпознаваема къща, но тя ще е несъвършена или несполучлива, защото е интерпретация на мислите на друг, не на детето. От нея няма полза като подарък за рожден ден не в точния момент, и майката трябва да чака още една пълна година за нейния подарък.

Това е болестта, ответна реакция на намесата. Това е временен неуспех и нащастие; и това се случва, когато ние позволяваме другите да влияят на нашата цел в живота и да насаждат в нашите умове съмнение, или страх, или безразличие.